

РЕШЕНИЕ

№ 3188

гр. София, 15.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 04.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **1151** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК.

Образувано е по искова молба, подадена от К. А. Ц. от [населено място] срещу Столична община с искане да ѝ бъде присъдено обезщетение за нанесени имуществени вреди в размер на 96 000лв., представляващи пропуснатата полза под формата на печалбата, която ищецът е могъл да реализира от търговски обект съгласно разрешение за поставяне №11 от 29.06.2021г., ако същият е бил въведен в експлоатация, което не е станало заради бездействие на ответника да се произнесе по заявление на ищеца от 10.01.2022г. за издаване на удостоверение за въвеждане в експлоатация в едногодишен период преди датата на завеждане на исковата молба, и неимуществени вреди в размер на 10 000лв., представляващи нервно-психичен тормоз, психологически дискомфорт, фрустрация, негативни чувства и възприятия, причинени от същото бездействие на ответника за същия период, както и несигурност и отчаяние от липса на перспектива за реализация на предприятия бизнес проект, накърнени чест и достойнство, засегната лична и професионална репутация, чувство за непълноценност. Искът е съединен с претенция за лихва върху сумите от датата на предявяването му до окончателното плащане.

Ищецът твърди, че му е издадено разрешение за поставяне на преместваем обект. След поставянето му, е подала заявление на 10.01.2022г. за издаване на удостоверение за въвеждане на обекта в експлоатация. Нито в 7-дневния срок по чл. 80, ал.2 от Наредбата за преместваемите обекти, нито до момента е издадено такава

удостоверение. Това според ищеца представлява бездействие, което се дължи на тенденциозно отношение вследствие на подавани от ищеца жалби срещу незаконно строителство в жилищна сграда на [улица]-104, съседна на ищеца. Това бездействие е причинило психологическия дискомфорт на ищеца, както и имуществени вреди като пропуснати ползи от неизползването на поставения преместваем обект. Последните са изчислени на база концепцията за ползване на обекта, локацията му, евентуалната натовареност на обекта с оглед капацитета му, персоналът, който ще го обслужва, други разходи, респ. приходи. О тях ищецът предполага чиста печалба от около 8000лв. на месец или по 4,17лв. на ден на седящо място. Претендира разноски. Подробни съображения развива в писмена защита по съществото на спора.

Ответникът – Столична община, редовно уведомен, в отговор на исковата молба от 06.03.2023г. оспорва наличието на бездействие от негова страна, респ. че в резултат на такова ищецът е претърпял претендираните от него имуществени и неимуществени вреди. Оспорва се и размера на иска. Ответникът моли исковата молба да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност и недоказаност на иска, поради липса на кумулативните предпоставки по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

След като се запозна с исковата молба, с отговора на ответника и с приложените по делото писмени доказателства, съдът прие следното от фактическа страна :

Ищецът се легитимира като собственик на жилище с площ от 41 кв.м ведно с дворното място, цялото от 330 кв.м., съставляващо УПИ ХХ-12 от кв.114 по плана на [населено място] на [улица], местност Зона Б-3, нанесено в КККР с идентификатор 68134.302.43 съгласно нотариален акт №47, том I, рег. № 1719, дело № 36 от 07.06.2006г. и нотариален акт № 155, том III, рег. № 9858, дело № 452 от 28.10.2022г. На 09.11.2020г. ищецът е сключил с „Кланица 5“ ООД договор за предоставяне ползването и възлагане управлението на търговски обект, представляващ ресторант „Кланица 5“, разположен в предната част на двора в имота на възложителя с площ от 140 кв.м., представляващ временни конструкции по индивидуални проекти: летен бар и кафе, места за сядане, тоалетни, готово изделие – фургон (кухня) и перголи, заедно с намиращото се в него обзавеждане и оборудване. Възнаграждението за ползването е 8000лв. месечно. Предвидено е, че договор се сключва за срок от 5 год., считано от предаването на обекта, което от своя страна става в 3-дневен срок от въвеждането му в експлоатация. С разрешение за поставяне №11 от 29.06.2021г., издадено от главния архитект на район „В.“, е разрешено поставяне на преместваем обект, представляващ временни конструкции по индивидуални проекти: летен бар и кафе, места за сядане, готови изделия – фургон(кухня) и перголи – 1бр. в имот с идентификатор 68134.302.43. Срокът на разрешението е 5 год. от датата на издаването му.

Със заявление от 10.01.2022г. ищцата е поискала поставеният преместваем обект да бъде въведен в експлоатация. Към заявлението е приложено становище от техническия ръководител на обекта от декември 2021г., в което се посочва, че в съответствие с проекта върху бетонова настилка е разположен готов фургон. Поради липса на произнасяне в указания от Наредбата за преместваемите обекти 7-дневен срок, на 23.11.2022г. същата е подала жалба до кмета на района с искане за произнасяне. По делото няма данни за такова. Поради това на 06.02.2023г. е заведена процесната искова молба.

По делото е представен констативен акт №1 от 07.03.2022г. за установено незаконно строителство в ПИ с идентификатор 68134.302.43, представляващо

пристройка, плътен зид (ограда) и бетонова площадка без одобрен проект и разрешение за строеж. За извършител е посочен ищеца. Актът е съставен за проверка по повод на жалба от възложител на строеж в съседен имот от 13.01.2022г. С писмо от 29.08.2022г. на директора на ДОСК-Н., СО до кмета на район „В.“ е възложено извършването на преценка дали изграденото е в съответствие с одобрения проект, по който е издадено разрешението за поставяне, както и изследване на допустимостта на оградата по реда на §16 от ПР на ЗУТ. С писмо от 27.02.2023г. кмета на район „В.“ е уведолил ищеца, че до приключване на процедурата по чл.225а от ЗУТ удостоверение за въвеждане на обекта в експлоатация не може да бъде издадено.

По делото е изслушан като свидетел С. Г. Т., който посочва, че познава ищцата от около 30 години като семейни приятели. През последната година са се виждали поне веднъж месечно. Знае за имота, който ищцата притежава на [улица], ходил е там. Той представлява малко дворно място от 300 - 400 квадрата, с малка къщичка по средата, която е преустроена. Знае, че на ищцата е дадено разрешение да постави там преместваем обект. На място е видял поставени дървени конструкции – перголи, с частично покритие от поликарбонат, за да влиза светлина; алеи между масите, от които 8 по-големи и 4 - по-малки; тоалетна, свързана с канализацията, а зад нея - кухненски бокс. Кухненският бокс също е дървена конструкция, покрита с поликарбонат, а тоалетната е изградена с тухли. Кухненският бокс е оборудван. Обектът бил завършен преди края на 2021 г., но не се експлоатирал поради липса на разрешение за това. Отношенията между ищцата и СО – р-н „В.“ се влошили заради строеж на калкан до тях, който бил небезопасен и тя сигнализирала за това. По същия повод ищцата искала срещи с кметицата, но тя не я е приела. Свидетелят знае за конфликтни ситуации между ищцата и кмета на района от сина ѝ. Ищцата се почувства много зле от това. Последната година отслабнала с 10 килограма, била подтисната, изнервена, чувствала се в безизходица, защото нито получава отказ, нито ѝ се дава предписание; затворила се в себе си, била подтисната и депресирана.

Въз основа на така приетата фактическа обстановка, съдът прави своите правни изводи :

Исковата молба е допустима за разглеждане, като подадена от надлежна страна, срещу пасивно легитимиран ответник – Столична община, която е самостоятелно юридическо лице по арг. от чл. 14 от Закона за местното самоуправление и местната администрация. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Съгласно чл.203 АПК, гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Исковата защита е по чл.1 ал.1 от ЗОДОВ. Фактическият състав на този текст изисква наличието на следните елементи: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред, като в случай на незаконосъобразно действие, същото би могло да бъде констатирано и в производството по обезщетението; вреда от такъв административен акт и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилния вредоносен резултат. При липсата на който и да е от тези елементи, отговорността по чл.1 ал.1 от ЗОДОВ не може да бъде реализирана. Доколкото производството е исково, в тежест на ищеца е да докаже фактите и обстоятелствата, които са предпоставка за ангажиране на отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Първата предпоставка за водене на производството, а именно – незаконосъобразно бездействие по въвеждане на преместваемия обект в експлоатация, не е налице. В случая в исковата молба се претендира незаконосъобразно бездействие на ответника да провери подадените към заявлението от 10.01.2022г. документи за тяхната редовност и комплектност, и да извърши проверка на място за съответствието на поставения обект с издаденото разрешение за поставяне. Съгласно чл. 80 от Наредба за преместваемите обекти, за рекламните, информационните и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община собствениците на преместваеми обекти и на рекламни елементи са длъжни в седемдневен срок от поставянето им да поискат издаване на удостоверение за въвеждането им в експлоатация от органа, издал разрешението за поставянето им. Удостоверението за въвеждане в експлоатация се издава в седемдневен срок от постъпване на заявлението след проверка на окомплектоваността на документите и извършване на проверка на място. По делото няма данни дали ответникът е извършил проверка на документите, а проверка на място е извършена на 07.03.2022г. Неизвършването на проверка на окомплектоваността на документите и забавено извършване на такава на място обаче не представляват бездействия по смисъла на чл. 256 от АПК. Същите са част от сложния фактически състав по издаване на удостоверение за въвеждане в експлоатация на преместваем обект. Именно издаването на такова удостоверение е поискала и ищцата. Неизвършването на някои от фактическите действия, необходими за издаването му, няма самостоятелно значение, доколкото същото рефлектира върху крайния акт. В случая липсата на произнасяне в указания от наредбата срок представлява мълчалив отказ, който субсумира и неизвършването на предвидените в същата наредба фактически действия. Именно от този краен акт могат да се претърпят вреди, доколкото липсата на такова удостоверение прави невъзможно законното използване на обекта. Мълчаливият отказ по заявление от 10.01.2022г. е постановен на 18.01.2022г. и срокът за оспорването му е изтекъл на 18.02.2022г. Ищцата не го е оспорила в срок, респ. същият не е отменен. Преписката е приключила с влязъл в сила административен акт. Не се установява незаконосъобразно бездействие на ответника, както и няма постановен административен акт, който да е отменен като незаконосъобразен, и затова да са увредени и засегнати законни права и/или интереси на ищцата. На това основание, съдът приема, че не е налице първата предпоставка по чл. 203 от АПК. Само на това основание исковата молба следва да бъде отхвърлена. За пълнота обаче съдът ще разгледа и останалите предпоставки.

Не е налице втората предпоставка – претендираните имуществени и неимуществени вреди, които следва да бъдат разгледани поотделно. Претърпяната имуществена вреда се изразява в пропуснатата полза от невъзможността да се използва поставения обект в периода 06.02.2022г. 06.02.2023г. по договор за ползване с възнаграждение от 8000лв. месечно. Съдът съобразява, че при твърдение за пропуснати ползи, в тежест на ищеца е да установи, че неговото имущество със сигурност би се увеличило, ако не беше незаконосъобразният акт, действие или бездействие, т.е., че последните се явяват самостоятелна и единствена пречка за такова увеличение при нормално състояние на оборота. Пропуснатите ползи представляват неполучено сигурно увеличение на имуществото на увреденото лице. В тежест на ищеца е и доказването на размера на това увеличение. В случая ищецът е направил свои изчисления, базирани на аналогия с други действащи заведения, което не представлява гарантирано осигуряване на

печалба от 4,17лв. на ден. От друга страна е претендирал възнаграждение за ползване от 8000лв. месечно, което за една година прави 96000лв. Първо, разрешеният за поставяне обект представлява временен обект - летен бар и кафе, фургон и перголи, а изграденият на място, видно от констативен акт от 07.03.2022г. и снимковия материал на място, е пристройка с бетонова площадка. Този обект няма нищо общо с описания в становище на техническия ръководител на строежа от декември 2021г. В случай, че изграденото е незаконен строеж, както е установила проверката на място, невъзможността същият да бъде експлоатиран не само, че не би представлява вреда, а е изцяло в полза на обществения интерес. Второ, заведенията, посочени от ищеца за сравнение в исковата молба не са само летни, представляват ресторанти и са в сгради. Изключение е само посоченото от ищеца заведение в [населено място], което въобще не може да послужи за сравнение – с оглед локацията си – на плаж на Черно море. Трето, локацията на обекта също не е сигурен източник на посочената печалба, доколкото няма данни за приходите и разходите, които биха се получили. Самият механизъм за изчисляване на пропуснатите ползи не може да бъде възприет. Този механизъм се основава на умножаване на евентуална дневна чиста печалба от експлоатацията на обекта по броя на дните в месеца и по 12 мес. Няма сигурност обаче, че във всеки един момент обектът би се ползвал по предназначение, приходите биха били регулярни и еднакви, вкл. и извън летния сезон. Четвърто, сключеният договор за ползване изключва посочените по-горе източници на печалба за ищеца, защото с него ползването се отнема от него и се възлага на друг ползвател. Този договор няма достоверна дата и би могъл да се сключи само за нуждите на процеса като се има предвид, че не е представен с исковата молба и начина на формулиране на исковата претенция не е основан на него. Дори обаче действително да е сключен на 09.11.2020г., той не създава задължение за ползвателя да заплаща възнаграждение, нито право на възложителя да получи такова. Правото да се получи възнаграждение възниква след предаването на обекта, което от своя страна зависи от актове на други лица. Дори обектът да беше предаден навреме, няма сигурност, че във всеки един момент имотът би се ползвал като ресторант, възнаграждението за ползване би се плащало редовно и договорът не би се прекратил поради неизпълнение. Т.е. сключването му не обосновава пропуснати ползи, които реално и действително да са могли да бъдат получени от ищеца. Поради това съдът намира, че неизползването на процесния обект не може да обоснове претендираните в този вид от ищеца пропуснати ползи, които той реално и действително би получил ако обекта беше въведен в експлоатация в срок. Следователно на самостоятелно основание не е налице втората предпоставка за реализиране на отговорността по ЗОДОВ. Относно неимуществените вреди, от събраните по делото гласни доказателства се установи, че ищцата преживяла конфликтни ситуации с кмета на СО – р-н „В.“ заради строеж на калкан до тях, който бил небезопасен. Ищцата се почувствала много зле, през последната година отслабнала с 10 килограма, била подтисната, изнервена, чувствала се в безизходица, защото нито получава отказ, нито ѝ се дава предписание; затворила се в себе си, била подтисната и депресирана. Не се установи нервно-психичен тормоз, фрустрация, отчаяние от липса на перспектива за реализация на предприетия бизнес проект, накърнени чест и достойнство, засегната лична и професионална репутация, чувство за непълноценност, които се претендират в исковата молба.

Не е налице и третата предпоставка – причинна връзка между незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие, и

настъпили вреди. Първо, липсва незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие. Второ, липсват претърпени имуществени вреди. Трето, само по отношение на установените неимуществени вреди също не е налице причинна връзка, доколкото не се доказва от какво са претърпени те – от незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие във връзка със заявление от 10.01.2022г. на ищцата, или от отношението на ответниковата администрация спрямо нея във връзка с подавани от нея и сина ѝ сигнали за небезопасен строеж в съседния имот. В самата искова молба се излагат подробни твърдения за лошото отношение на администрацията по време на среща през декември 2022г., на която е присъствал сина на ищцата, нанесени обиди, обвинения по адрес на ищцата, че използва служебното си положение, за да оказва натиск и т.н.

По изложените съображения, съдът приема, че не се установи фактическият състав на увредата по смисъла на чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ така, както е заявена с исквата молба. С оглед горното, същата следва да бъде оставена без уважение. Неоснователността на главния иск обуславя неоснователност и на съединения акцесорен иск за заплащане на законна лихва.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер от 200лв., определен съгласно чл. 143, ал.3 от АПК във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от К. А. Ц. от [населено място] срещу Столична община за обезщетение за имуществени вреди в размер на 96 000лв., представляващи пропуснатата полза под формата на печалбата, която ищецът е могъл да реализира от търговски обект съгласно разрешение за поставяне №11 от 29.06.2021г., ако същият е бил въведен в експлоатация, и неимуществени вреди в размер на 10 000лв., представляващи нервно-психичен тормоз, психологически дискомфорт, фрустрация, негативни чувства и възприятия, ведно със законната лихва за забава от датата на предявяването на иска до окончателното плащане.

ОСЪЖДА К. А. Ц. от [населено място] да заплати на Столична община сумата от 200лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред ВАС на РБългария.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: